

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΧΡΕΟΣ

Είναι πολὺ ἐντυπωσιακὸ τὸ ὅτι ὁ Ἀπ. Παῦλος στήν πανοπλία τοῦ πιστοῦ, γιὰ τὴ νικηφόρο διεξαγωγή τοῦ πνευματικοῦ του ἀγώνα, συγκαταλέγει καὶ ἐξαρτήματα ἀναγκαῖα, γιὰ νὰ βγεῖ νὰ κηρύξει τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς ἄλλους. Νὰ μὴν ἐνδιαφέρεστε μόνον γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας. Μὴ στέκεστε παθητικὰ στὰ ἀσφαλὴ χαρακώματά σας. Ὁ ἀγώνας σας θὰ ὀλοκληρωθεῖ, ὅταν ἀγωνισθεῖτε καὶ γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἀδελφῶν σας, ὅπου κι ἂν βρίσκονται αὐτοί. Ἐμπρός, λοιπόν, φορέστε ὡς στρατιῶτες Χριστοῦ τὰ ἄρβυλά σας. Ἐτοιμαστεῖτε νὰ ξεκινήσετε γιὰ μακρὲς πορεῖες, νὰ γυρίσετε τὸν κόσμον ὅλον. Πάρτε μαζί σας «τὴν μάχαιραν τοῦ Πνεύματος, ὃ ἐστὶ ρῆμα Θεοῦ». Τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ ποὺ σᾶς δίνει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, νὰ τὸν κηρύξετε παντοῦ. Εἶναι αὐτό, τὸ Εὐαγγέλιο τῆς εἰρήνης, ἀναγκαῖο, γιὰ νὰ ἐρμηνεύσει ὁ κόσμος καὶ νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὴν κυριαρχία τοῦ ἀνθρωποκτόνου σατανᾶ (Πρβλ. Ἐφεσίους στ' 13-17). Καὶ νὰ σκεφθοῦμε ὅτι αὐτὰ τὰ γράφει ὁ Ἀπ. Παῦλος στοὺς χριστιανούς τῶν Φιλίππων, μέσα ἀπὸ τὸ δεσμωτήριό του στὴ Ρώμη. Δίπλα του πάντα ἦταν ὁ πραιτωριανὸς στρατιώτης, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε. Τὸ πνεῦμα του ὅμως δὲν παύει νὰ φλέγεται ἀπὸ τὸν ἱεραποστολικὸ του ζῆλο, παρ' ὅλους τοὺς λιθοβολισμούς καὶ τὰ φραγγελώματα, τὶς καταδίκες καὶ τὶς φυλακές. Τὸ δεσμωτήριό του τὸ εἶχε κάνει ἱεραποστολικὸ κέντρο!

Ἀπὸ τὶς ἐπιστολὲς του μαθαίνουμε ὅτι οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶτες, ποὺ τὸν φρουροῦσαν, ἄκουγαν τὴ διδαχὴ του καὶ κάποιοι ἀπὸ αὐτοὺς τὴ μετέδιδαν καὶ στοὺς συναδέλφους τους. Ἔτσι, ἡ φυλακὴ του συνετέλεσε στὴ διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου, ἀκόμα καὶ μέσα στὸ Πραιτώριο τῆς Ρώμης. Γι' αὐτὸ στέλνει ιδιαίτερους χαιρετισμούς στοὺς Φιλιππησίους καὶ ἀπὸ τοὺς χριστιανούς ποὺ ὑπηρετοῦσαν στὸ Παλάτι τοῦ Καίσαρα (Φιλιπ. δ' 22)! Τολμηρὸ δὲν ἦταν! Βλέποντας οἱ ἄλλοι χριστιανοὶ τῆς Ρώμης αὐτά, ἔπαιρναν θάρρος καὶ μὲ περισσότερη παρρησία κήρυτταν τὸν Χριστὸ στὰ περιβάλλοντά τους. Ἔτσι,

γράφει ὁ Παῦλος: «Ἡ φυλάκισή μου καὶ ὅλα ὅσα μοῦ συνέβησαν, συνέβαλαν ἀκόμη περισσότερο στὴν πρόοδο τοῦ Εὐαγγελίου» (Φιλιπ. α' 12).

Ὅμως ὁ χώρος τοῦ δεσμοτηρίου τοῦ Παύλου δὲν ἦταν κέντρο εὐαγγελισμοῦ μόνον τῆς Ρώμης, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων περιοχῶν τῆς αὐτοκρατορίας. Στὰ δύο χρόνια τῆς πρώτης φυλακίσεως τοῦ Παύλου στὴ Ρώμη, καθὼς εἶχε τὴ δυνατότητα νὰ δέχεται ἐπισκέψεις, οἱ συνεργοὶ του πηγαινοέρχονταν στὸ δεσμοτήριό του, γιὰ νὰ πάρουν ὁδηγίες γιὰ τὸ ἔργο τους, γιὰ νὰ τοῦ φέρουν ἐπιστολές ἢ βοήθεια ἀπὸ τὰς νεόφυτες Ἐκκλησίες ἢ γιὰ νὰ παραλάβουν ἐπιστολές τοῦ δεσμίου Ἀποστόλου πρὸς αὐτές. Ἔτσι, ὁ δέσμιος διὰ Χριστὸν Παῦλος στέλνει τὶς περίφημες Ἐπιστολές τῆς *αἰχμαλωσίας*, ὅπως ἀποκαλοῦνται, τὴν πρὸς Ἐφεσίους μὲ τὸν μαθητὴ του Τυχικόν, τὴν πρὸς Φιλιππησίους μὲ τὸν Ἐπαφρόδιτον, τὴν πρὸς Κολοσσαεῖς μὲ τὸν Ἐπαφρά. Εἶναι γνωστὰ ἄλλα ἑπτὰ ὀνόματα συνεργῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπισκέπτονταν τὸν Παῦλο στὸ δεσμοτήριό του. Πραγματικὸς ἱεραποστολικὸς ὄργανός!

Ἀλλὰ δὲν ἦταν μόνον οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ οἱ ἄμεσοι συνεργοὶ τους, οἱ ὁποῖοι μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸ μετέδιδαν τὸ χαρμόσυνο ἄγγελμα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Καὶ ἀπλοὶ πιστοί, ἔμποροι, στρατιωτικοὶ καὶ ἄλλοι αἰσθάνονταν ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη νὰ μεταδώσουν στοὺς ἄλλους τὴν χαρὰ τῆς λυτρώσεως, ποὺ γέμιζε τὴν ψυχὴ τους. Γι' αὐτὸ στὴ Ρώμη πολλοὶ πίστεψαν στὸν Χριστὸ ἀπὸ ἀπλοὺς ἀνθρώπους, ποὺ πήγαιναν ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ στὴν πρωτεύουσα τῆς αὐτοκρατορίας γιὰ ὑποθέσεις τους, πρὶν φθάσει ἐκεῖ ὁ Παῦλος ἢ ἄλλος Ἀπόστολος. Ὁ Λουκᾶς γράφει στὸ τελευταῖο κεφάλαιο τῶν Πράξεων: «Ὅταν πήγαμε στὴ Ρώμη, οἱ χριστιανοὶ ἄκουσαν γιὰ μᾶς καὶ βγήκαν ὡς τὴν ἐμπορικὴ Ἀγορὰ νὰ μᾶς προῦπαντήσουν. Ὅταν ὁ Παῦλος τοὺς εἶδε, εὐχαρίστησε τὸν Θεὸ γιὰ τὴν συνάντησή αὐτὴ μὲ τοὺς χριστιανούς τῆς Ρώμης, καὶ πῆρε θάρρος ἀπὸ τὴν συμπαράστασή τους» (Πράξ. κη' 15).

Στὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων καὶ στὶς Ἐπιστολές τοῦ Ἀπ. Παύλου, καθὼς καὶ στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία καὶ στὰ Ἁγιολόγια ἀναγράφονται πλεῖστα ὀνόματα, ὄχι μόνον κληρικῶν καὶ μοναχῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπλῶν πιστῶν, ἀνδρῶν καὶ

γυναικῶν, οἱ ὅποιοι ἐργάσθηκαν ἱεραποστολικά στή χώρα τους ἢ σέ μακρινές περιοχές καί προσύληξαν στόν Χριστό ἀμέτρητες ψυχές. Ἔτσι ἀπλώθηκε στά πέρατα τῆς οἰκουμένης ἡ πίστη στόν Τριαδικό Θεό.

Ἐδῶ καλεῖται καθένας ἀπό μᾶς νά θέσει στόν ἑαυτό του τὸ ἐρώτημα: Ἐγὼ τί κάνω γιά νά γνωρίσουν καί οἱ ἄλλοι τὴν πίστη στόν Ἕνα καὶ Ἀληθινὸ Θεό; Ἐμένα πόσο μὲ ἀπασχολεῖ τὸ θέμα αὐτό;

Μὲ τίς νέες καταστάσεις καὶ συνθήκες ζωῆς πού διαμορφώνονται, τόσο ἀπὸ τὴ μετανάστευση τῶν Ἑλλήνων σέ χῶρες μὴ ὀρθόδοξες, ὅσο καὶ ἀπὸ τὸ πρωτοφανές μεταναστευτικὸ κύμα πρὸς τὴν πατρίδα μας μὴ ὀρθόδοξων ἢ καὶ μὴ χριστιανῶν, μᾶς ὑποχρεώνει νά καθορίσουμε τὴ σύμφωνη μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου κατάλληλη πρὸς τοὺς ἄλλοεθνεῖς συμπεριφορὰ μας. (Ἐδῶ δὲν θὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὸ τεράστιο θέμα τῆς ἀντιμετώπισεως τοῦ μεταναστευτικοῦ προβλήματος ἀπὸ τὸ κράτος). Ὁ καθένας ἀπ' αὐτοὺς πού ἀναγκάστηκαν νά ἐγκαταλείψουν τὸ σπίτι τους, ἂν εἶχαν, τὸ χωριὸ τους καὶ τὴν πατρίδα τους, δὲν παύει νά εἶναι «ὁ πλησίον» μας, κατὰ τὴν εὐαγγελικὴ ἔννοια τοῦ ὄρου. Ἐχθρική στάση ἀπέναντί του, ἀσφαλῶς, δὲν νομιμοποιεῖ τὸν ὀρθόδοξο χριστιανό, γιὰ ὁποιαδήποτε αἰτία. Ἡ ἐκμετάλλευση τῆς ἀδυναμίας του, τῆς φτώχειας του, τῆς τραγικῆς καταστάσεώς του, εἶναι ἀνεπίτρεπτη γιὰ τὸν ὀρθόδοξο πιστό. Ὁ Κύριός μας, μὲ τὴν ὅλη διδασκαλία Του, καὶ πιὸ συγκεκριμένα, μὲ τὴν παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη, μὲ σαφήνεια χάραξε τὴ γραμμὴ, πού ὀφείλουν οἱ μαθητὲς Του νά ἀκολουθοῦν ἔναντι τῶν ἀλλοφύλων καὶ τῶν ἀλλοδόξων: Ἐμπρακτὴ ἀγάπη πού δὲν ὑπολογίζει κόπους, οὔτε θυσίες. Ἀγάπη χωρὶς ὑπολογισμούς. Ἀγάπη ἢ ὁποῖα πάντα στέγει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει! Αὐτὴ ἡ ἀγάπη δὲν ἦταν ἐκείνη πού προσέλκυε κατὰ χιλιάδες τοὺς σωζομένους στὴν πρώτη Ἐκκλησία; «Γιὰ δέστε πῶς ἀγαπιῶνται μεταξὺ τους οἱ χριστιανοί», ἔλεγαν οἱ εἰδωολάτρες καὶ πύκνωναν τίς τάξεις τῶν πιστῶν. Καὶ μάλιστα σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε νά ἀπλωθοῦν σὲ ὀλόκληρη τὴν ἀχανῆ Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία καὶ πιὸ πέρα ἀκόμη.

Μήπως ὁ Θεὸς μᾶς ἀνοίγει θύραν ἱεραποστολικῆς πρὸς τὰ ἔθνη, χωρὶς νὰ χρειαστεῖ κάποιοι νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸν τόπο τους, ἀφοῦ φέρνει τὰ ἔθνη στὴν πόρτα μας;

Ἐδῶ βέβαια φθάνουμε στὸ πιὸ κρίσιμο σημεῖο, στὸ ὁποῖο δὲν πιστεύω ὅτι ὑπάρχει κανεὶς ποῦ νὰ διαφωνεῖ: Ὁ ἄλλος, γιὰ νὰ δεχθεῖ τὸν σπόρο τοῦ Εὐαγγελίου δὲν ἀκούει τόσο, ὅσο βλέπει καὶ μᾶς διαβάζει. Δὲν ἀκούει τόσο τὰ λόγια μας, ἀλλὰ πρῶτα προσέχει τὴ συμπεριφορὰ μας. Μᾶς διαβάζει! Ἄν εἴμαστε «*ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΧΡΙΣΤΟΥ, γνωσκομένη καὶ ἀναγνωσκομένη ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων*» (Β' Κορινθ. γ' 2), ὅπως μᾶς θέλει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, θὰ ἀποδεχθεῖ τὸν λόγο μας καὶ θὰ μᾶς ἀκολουθήσει στὴν πορεία μας πρὸς τὸν Χριστό. Ἄν ὄχι, ἴσως νὰ ἐπαναλάβει τοὺς λόγους ἐκείνου τοῦ Ἰνδοῦ σοφοῦ: «*Ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι ἡ τελειότερη στὸν κόσμος! Ὅμως, ἡ συμπεριφορὰ τῶν χριστιανῶν, δὲν μὲ ἀφήνει νὰ τὴν ἀποδεχθῶ*»!

Τὸν πρῶτο καιρὸ, ποῦ εἶχα πάει στὴν Κορέα, σὲ ὥρα κατηχήσεως μιᾶς ὁμάδας νέων στὸ Ἱεραποστολικὸ Κέντρο τῆς Σεούλ, συνέβη τὸ ἐξῆς. Τοὺς ἀνέπτυσα πόσο ἀναγκαῖο γιὰ τὴ σωτηρία μας εἶναι τὸ Ἅγιο Βάπτισμα. Σὲ μιὰ στιγμή, ἓνας ἀπὸ τοὺς κατηχουμένους μὲ κοίταξε βαθιὰ στὰ μάτια καὶ μοῦ εἶπε μὲ πόνο τὸ παράπονὸ του: Γιατὶ σινμπουνίμ (πάτερ), ἐσεῖς οἱ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες, ἀφήσατε νὰ περάσουν τόσοι αἰῶνες καὶ δὲν ἤρθατε νωρίτερα νὰ μᾶς διδάξετε γιὰ τὸν Χριστό; Καὶ τόσες γενεές προγόνων μας πέθαναν ἀβάπτιστοι!

Δὲν θὰ σᾶς πῶ τὴν ἀπάντησή μου. Εὐκόλα βρισκουμε δικαιολογίες γιὰ νὰ ποῦμε στοὺς ἄλλους, ὅμως ποια πειστικὴ δικαιολογία μποροῦμε νὰ βροῦμε γιὰ τὴ συνείδησή μας;

Οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια ἐμφανίζονται στὸ προσκήνιο τῆς ἱστορίας ὡς οἱ πλέον τολμηροὶ καὶ ριψοκίνδυνοι ταξιδευτὲς σὲ στεριές καὶ θάλασσες. Ἐμεῖς οἱ σημερινοὶ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ Ἕλληνες, γιὰ τὴν εἴμαστέ τόσο διστακτικοὶ καὶ ἀνασταλτικοὶ στὸ νὰ πορευτοῦμε στὰ ἔθνη, σὲ διάφορες χῶρες, νὰ μεταδώσουμε τὸν θησαυρὸ τῶν ἀληθειῶν τοῦ Εὐαγγελίου, ποῦ ἔχουμε κληρονομήσει; Δὲν εἶναι σαφῆς ἡ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου μας: «*Πορευθέντες εἰς τὸν*

κ'σομον ἅπαντα, κηρύξατε τὸ Εὐαγγέλιον πάση τῇ κτίσει»; Ἡ μήπως θεωροῦμε ὅτι αὐτὰ τὰ λόγια δὲν ἰσχύουν γιὰ μᾶς, παρὰ μόνον γιὰ τοὺς ἕνδεκα Μαθητὲς Του; Ἄν ἡ ἔρμηνεία αὐτὴ ἦταν ὀρθή, δὲν ξέρω ἂν σήμερα θὰ ὑπῆρχε ἕστω καὶ ἓνας χριστιανὸς στὸν κόσμος!

Στὰ ἀεροδρόμια τῆς Ἀσίας, παλαιότερα πὺ ταξίδευα συχνά, συναντοῦσα πολλές φορές Ἑλληνες τουρίστες, πὺ ἐπισκέπτονταν τὸ Χόνγκ Κόνγκ, Μπανκὸγκ, Σινγκαπούρη. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἦσαν συνταξιῶχοι, ἐλεύθεροι ἀπὸ οἰκογενειακὲς ὑποχρεώσεις. Καὶ φυσικά, πολλοὶ μὲ προσόντα μορφωτικά, ξένες γλῶσσες, οἰκονομικὰ ἀνεξάρτητοι. Καὶ μοῦ ἐρχόταν ὁ λογισμὸς: Ὅπως αὐτοὶ γυρίζουν στὴν Ἀσία, δὲν μποροῦν κάποιοι ἀπὸ θερμοὺς πιστοὺς χριστιανοὺς μᾶς, νὰ ἐρχονται, ἕστω κατὰ διαστήματα, ἂν δὲν μποροῦν γιὰ μεγάλο χρονικὸ διάστημα, νὰ μᾶς βοηθοῦν στὴν Ἱεραποστολή, ὅπου ὄχι μόνον οἱ ὥρες τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ οὔτε καὶ τῆς νύχτας δὲν μᾶς ἐπαρκοῦν, γιὰ τὶς τόσες δουλειὲς πὺ πρέπει νὰ γίνουν! Νὰ ἐρθοῦν, φυσικά, ὄχι ὡς τουρίστες, ἀλλὰ νὰ ἐργαστοῦν, ἀνάλογα μὲ τὶς γνώσεις, πὺ ἔχει ὁ καθένας καὶ κάθε μία. Εἶναι ἀλήθεια, ὁ καλὸς Θεὸς ἐκπλήρωνε τὸν ἐνδόμυχον αὐτὸν πόθο μου, καὶ κατὰ καιροὺς ἕστελνε στὴν Κορέα ἱερεῖς, ἐκπαιδευτικούς, ἄλλους, ἄνδρες - γυναῖκες, πὺ πολὺ μᾶς βοήθησαν σὲ πολλοὺς τομεῖς: ὁμιλίες, θεολογικὰ μαθήματα στὸ θεολογικὸ Σεμινάριο, κατηχητικά, ἑορταστικὰ προγράμματα, κατασκηνώσεις, ἐκδόσεις, ἐκκλησιαστικὸς ὕμνος, ἀλληλογραφία, λογιστικά, ὀργάνωση Βιβλιοθήκης, φιλανθρωπικὲς ἐπισκέψεις, φιλοξενία συνεργατῶν, ράψιμο ἀμφίων καὶ ράσων καὶ σὲ τόσες ἄλλες ἐργασίες, ἀπὸ τὶς πιὸ θεωρητικὲς ἕως τὶς πλέον πρακτικὲς. Κάποιοι καὶ κάποιες βρίσκονται σήμερα ἐδῶ καὶ ἀπὸ αὐτὴ τὴ θέση θερμότατα τοὺς εὐχαριστῶ. Ὅμως, μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου, οἱ Ἱεραποστολὲς ἀπλώνονται σὲ εὐρύτερες περιοχὲς καὶ οἱ ἀνάγκες αὐξάνονται. «Ὁ θερισμὸς πολὺς καὶ οἱ ἐργάται ὀλίγοι». Ἡ διαπίστωση αὐτὴ τοῦ Κυρίου μᾶς, φαίνεται θὰ ἰσχύει διαχρονικά. Πρὶν 35 χρόνια σὲ ὀλόκληρη τὴν ἠπειρωτικὴ Ἄπω Ἀνατολή, ἀπὸ Ἰνδία μέχρι Κορέα, ὑπῆρχε ἀνοιχτός, μὲ ἱερέα, μόνον ἓνας ὀρθόδοξος Ναὸς καὶ σήμερα ὑπάρχουν τρεῖς Ὀρθόδοξες Μητροπόλεις, μὲ δεκάδες ἱερέων καὶ Ναῶν. Εἶναι

εύκαιρία σήμερα να σκεφτοῦν κάποιοι και κάποιες, που ἔχουν υγεία και δυνάμεις, που και πῶς θὰ μπορούσαν να βοηθήσουν ὡς ἐργάτες στοὺς ἱεραποστολικούς Ἀγρούς.

Γιὰ τὶς ὑλικὲς ἀνάγκες τῶν Ἱεραποστολῶν, δὲν νομίζω ὅτι χρειάζεται να γίνει ἰδιαίτερος λόγος, γιατί ὅλοι ξέρουμε πόσο χρειάζονται τὴ βοήθεια ὄλων μας οἱ ὑπεύθυνοι τῶν Ἱεραποστολῶν, γιὰ να τὶς ἀντιμετωπίσουν. Γι' αὐτό, ἄλλωστε, ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἴδρυσε ἀπὸ ἐτῶν τὸ Γραφεῖο Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς, τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, τὸ Πατριαρχικὸ Ἰδρυμα Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολῆς Ἀπὼ Ἀνατολῆς, ἐνῶ παράλληλα Ἱ. Μητροπόλεις, Ἐνορίες καὶ Ἱεραποστολικοὶ Σύλλογοι, σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα, προσφέρουν πολύτιμη βοήθεια στὶς ἀνά τὸν κόσμον Ὁρθόδοξες Ἱεραποστολές.

Εἴμαστε πρὸς ὅλους βαθύτατα εὐγνώμονες. Ἀξίζουν τὴ συμπαράσταση ὄλων μας οἱ ἀδελφοὶ μας στὴν Ἀφρική, στὴν Ἀσία, στὴν Ὠκεανία καὶ στὴ Νότια Ἀμερική, γιὰ να μπορούν να ἀνταποκρίνονται στὶς τόσες ἀνάγκες, που καλοῦνται να καλύψουν.

Ἀλλὰ καὶ κάποιοι δὲν μπορούν να βοηθήσουν προσωπικὰ ἢ μὲ ὑλικὰ μέσα τὶς Ἱεραποστολές μας, ὅμως οἱ πάντες μπορούμε να προσφέρουμε μεγάλη βοήθεια, μὲ τὸν τρόπο που μᾶς ὑποδεικνύει ὁ κορυφαῖος Ἀπόστολος, στὸν ὁποῖον ὀφείλουν τὴν ἴδρυσή τους πλεῖστες Ἐκκλησίες σὲ Ἀνατολή καὶ Δύση, καθὼς καὶ ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἀθηνῶν. Γράφει ὁ Ἀπ. Παῦλος, μετὰ τὶς ὁδηγίες, που εἶδαμε προηγουμένως γιὰ τὴν πανοπλία τοῦ πιστοῦ καὶ τοὺς ἀγῶνες του: «Νὰ προσκαρτερεῖτε στὸ ἔργο τῆς προσευχῆς. Νὰ εἴστε ἄγρυπνοι καὶ να μὴν παύετε να προσεύχεστε γιὰ ὅλον τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ. Νὰ προσεύχεστε καὶ γιὰ μένα - παρακαλεῖ - να μοῦ δίνει ὁ Θεὸς τὰ κατάλληλα λόγια, ὅταν ἀνοίγω τὸ στόμα μου, ὥστε ἄφοβα να διακηρύττω τὸ μυστήριον τοῦ Εὐαγγελίου. Αὐτὸ τὸ Εὐαγγέλιον διακονῶ καὶ τώρα, που εἶμαι δεμένος μὲ ἀλυσίδες. Προσεύχεστε - ἐπαναλαμβάνει - να μιλάω ἄφοβα γι' αὐτό, σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολή, που μοῦ δόθηκε» (Ἐφεσ. στ' 19). Ἄν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, που μιλοῦσε μὲ τὸν Χριστό, αἰσθανόταν τόσο μεγάλη τὴν ἀνάγκη τῶν προσευχῶν τῶν πνευματικῶν του τέκνων, ἀντιλαμβάνεστε πόσο μεγαλύτερη

ανάγκη τῶν προσευχῶν μας ἔχουν, καὶ τὸ αἰσθάνονται, οἱ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ἐργαζόμενοι ἱεραποστολικά κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ ἀδελφοὶ μας.

Καὶ τελειώνοντας, θὰ μπορούσα ἀπὸ τὴν προσωπικὴ μου πείρα νὰ σᾶς διαβεβαιώσω, ὅτι οἱ προσευχῆς σας κάνουν θαύματα. Δὲν εἶναι αὐτὸ σχῆμα λόγου, γιὰ ἓνα ὥραϊο κλείσιμο τῆς εἰσηγήσεως αὐτῆς. Χάρις στὶς προσευχῆς σας, ὁ Κύριός μας ἀπαλλάττει ἀπὸ χρόνιες ἀρρώστιες τοὺς ἐργάτες τῆς Ἱεραποστολῆς, τοὺς χαρίζει σωματικὴ καὶ ψυχικὴ ἀντοχὴ νὰ ὀλοκληρώνουν τὰ ἔργα τους, τοὺς προστατεύει ἀπὸ ἀτυχήματα μὲ θαυμαστοὺς τρόπους, τοὺς φωτίζει πῶς νὰ μιλήσουν στὸν καθέναν, ἀνοίγει τὶς καρδιῆς τῶν ἀκροατῶν τους νὰ δεχθοῦν τὸν σπόρο τοῦ Εὐαγγελίου, τοὺς ἀξιώνει νὰ ἐκβάλλουν δαιμόνια, νὰ θεραπεύουν ἀσθενεῖς, γιὰ τοὺς ὁποίους οἱ γιατροὶ ἦσαν βέβαιοι ὅτι δὲν ὑπάρχει θεραπεία, τοὺς ἀνοίγει νέους ὀρίζοντες, γιὰ περαιτέρω ἀνάπτυξη τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου. Ἀλλὰ ἀκόμη φωτίζει ὁ Κύριος ἄγνωστους, κάποτε, στοὺς ἱεραποστόλους ἀνθρώπους, νὰ προσφέρουν ἀκίνητες περιουσίες ἢ μεγάλες οικονομικὲς ἐνισχύσεις, μὲ τὶς ὁποῖες ἀποπερατώνουν ἀνεγέρσεις Ναῶν, ἰδρυμάτων καὶ τόσα ἄλλα. Τέτοια θαύματα τοῦ Θεοῦ ἀσφαλῶς καὶ σεῖς θὰ ἔχετε ἀκούσει ἢ διαβάσει. Θὰ θέλαμε ὥρες γιὰ νὰ τὰ διηγηθοῦμε. Ἐκπληκτικὰ θαύματα τοῦ Θεοῦ βλέπουμε σὲ ὅλες τὶς Ἱεραποστολῆς καὶ καταδεικνύεται ἔτσι τὸ χιλιοειπωμένο ὅτι, ἡ Ἱεραποστολὴ εἶναι ἔργον τῆς Ἁγίας Τριάδος, καὶ κάνει τὴν τιμὴ σὲ μᾶς ὁ Θεὸς νὰ μᾶς χρησιμοποιεῖ ὡς συνεργοὺς Του.

Μᾶς τὸ λέει καθαρὰ ὁ Ἀπ. Παῦλος: «*Θεοῦ ἔσμεν συνεργοί*» (Α' Κορ. γ' 9). Ἐδῶ εἶναι τὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ! Περιμένει καὶ τὴ δικὴ μας θερμὴ προσευχή, γιὰ νὰ μᾶς χαρίζει τὴν ἱκανοποίησι ὅτι καὶ μεῖς ἔχουμε συνεργήσει σὲ ὅσα θαυμαστὰ Ἐκεῖνος ἐποίησε καὶ ποιεῖ καθημερινά. «*Τὶς Θεὸς Μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; Σὺ εἶ ὁ Θεός, «ποιῶν θαυμάσια μόνος»!*

Σᾶς εὐχαριστῶ.